

Бразува КД № 22/98
 Вземаме делото на ДКМ
 на 2-и Ел. Бодурев на 9.07.98

ДО
 КОНСТИТУЦИОННИЯ СЪД
 НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
 София

29.01.98

И С К А Н Е

от група народни представители за обявяване за
 противоконституционно решението на Народното събрание
 “за вземане на акт от международни конвенции, протоколи и
 препоръки на Международната организация на труда”
 (ДВ, бр. 68 от 16.06.1998 г.)

По чл. 149, ал. 1, т. 2 от Конституцията

ГОСПОДА КОНСТИТУЦИОННИ СЪДИИ,

Конституцията е уредила достатъчно подробно правния режим на международните договори, по които Република България е страна. Тези международни договори се делят основно на две групи.

Първата група са международните договори по чл. 85, ал. 1, т.1-8 от Конституцията, които подлежат на ратификация от Народното събрание и втората група международни договори са извън обсега на чл. 85 и не подлежат на ратификация. Тези две групи международни договори имат различен правен режим и различна юридическа сила.

Международните договори по чл. 85, ал. 1, т.1-8 от Конституцията за да придобият юридическа сила, задължително трябва да бъдат **ратифицирани със закон от Народното събрание**. По силата на чл. 5, ал. 4 от Конституцията те “са част от вътрешното право на страната” и имат предимство пред вътрешното ни законодателство. Тези договори подлежат на контрол за конституционност по чл. 149, ал. 1, т. 4 от Конституционния съд.

В грубо противоречие с чл. 85, ал. 1 от Конституцията, Народното събрание прие **решение (не закон)**, което гласи: “Приема за сведение и взема акт от следните международни конвенции, протоколи и препоръки”.

Как законодателният орган в една парламентарна република (чл. 1 от Конституцията) "приема за сведение и взема акт" от 11 конвенции? Какво е това "сведение" и какъв е този "акт"? Народното събрание е законодателен орган, а не информационен център! Правомощията му са дадени основно в чл. 84-85 от Конституцията и парламентът може да приема своите актове (чл. 86 от Конституцията) само в рамките на компетенциите си, а не да приема "квазирешения". Каква е юридическата стойност на това решение, което даже е публикувано в Държавен вестник, бр. 68 от 1998 г., когато по силата на чл. 5, ал. 5, задължително се публикуват само нормативните актове. Или разпоредилия да се публикува приема, че това решение е нормативен акт? Решенията на Народното събрание са "задължителни за всички държавни органи, организации и граждани" (чл.86, ал. 2 от Конституцията). Как конкретното решение, което "приема за сведение" 11 конвенции, ще бъде задължително за тях? Това е един правен абсурд, сътворен от парламента.

Съгласно чл. 19, ал. 5, буква "а" от Устава на Международната организация по труда "конвенцията се изпраща за **ратификация** на всички държави-членки на Организацията", а не за сведение. Позоваването на чл. 19, ал. 5, буква "в" и ал. 6, буква "в" от Устава на МОТ е юридически неиздържано. Такава "процедура за сведение" не е предвидена. И още, българският парламент извършва своята дейност съгласно Конституцията, а не въз основа на нератифицирани международни договори, които даже не предвиждат такава процедура.

Когато международните договори "се отнасят до основните права на човека" (чл. 85 ,ал. 1, т. 6 от Конституцията) или "изискват мерки от законодателен характер" (чл. 85, ал. 1, т. 7 от Конституцията) те се **ратифицират със закон (чл. 85, ал. 1 от Конституцията), а не с решение "за сведение и вземане на акт"**.

Правото на труд е основно човешко право (чл. 48 във връзка с чл. 85, ал. 1, т. 6 от Конституцията). Редица конвенции "приети за сведение" с атакуваното решение се отнасят за редица аспекти на това основно право на човека (Конвенция № 173/92 г. за защита правото на труд при несъстоятелност на работодателя; Конвенция № 174/93 г. за правото на труд при непълно работно време; Конвенция № 176/95 г. за правото на труд при безопасни и здравословни условия; Конвенция № 177/96 г. за правото на труд при надомна работа; Конвенция № 178, 179, 180 за правото на труд на моряците и др.). Тези конвенции предвиждат и законодателни мерки (чл. 85, ал. 1, т. 7 от Конституцията), което изрично се предвижда в чл. 19 от Устава на МОТ.

Следователно, единствено в компетенциите на Народното събрание е да ратифицира (или не) тези международни договори със

закон, а не с решение да ги "приема за сведение". Договорите, които са извън кръга на тези, посочени изчерпателно в чл. 85, ал. 1, т. 1-8 от Конституцията не се санкционират от парламента и те имат друга правна стойност.

Освен това, решението е прието в противоречие на чл. 81, ал. 1 от Конституцията. Видно от стенографския протокол "за" решението са гласували 103, "против" решението - 7, "въздържали се" - 3. Или общо - **113 народни представители**. Кворумът на Народното събрание е минимум 121 народни представители, а в конкретния случай той явно е 113. Кворумът е определен по законодателен ред брой на членовете на колективен орган, какъвто е Народното събрание, които трябва да присъстват на заседанието, за да бъде то редовно и в състояние да взема решения. (Известно ни е Решение № 17 от 1992 г. ДВ, бр. 98 от 1992 г. и § 4 от ПОДНС). Противното разбиране, че в конкретния случай е бил налице кворум и не е нарушен чл. 81, ал. 1 от Конституцията ни изправя пред парадокса, че за един закон (решение или друг акт на НС) в гласуването могат да участват примерно трима народни представители и ако двама от тях са "за", то акта на парламента е приет?!

ГОСПОДА КОНСТИТУЦИОННИ СЪДИИ,

Моля да обявите за противоконституционно решението на Народното събрание, с което се "приема за сведение и взема акт" на изброените в него конвенции, протоколи и препоръки (ДВ, бр. 68 от 1998 г.) като противоречащо на чл. 81, ал. 1; чл. 85, ал. 1, т. 6, 7 и 8 от Конституцията и на принципа на правовата държава (чл. 4, ал. 1 от Конституцията).

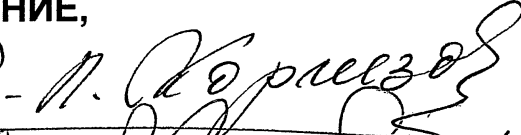
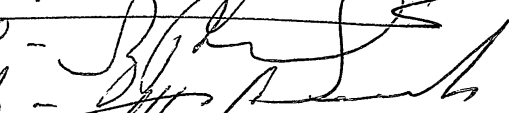
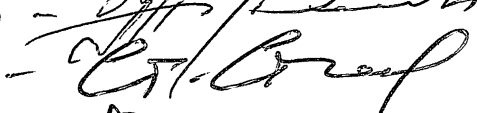
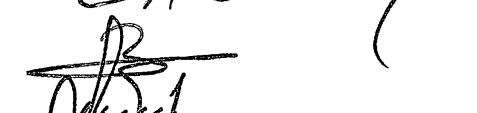

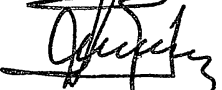
Като заинтересовани страни, моля да конституирате Министерството на правосъдието и правната евроинтеграция, Министерство на труда и социалните грижи, Главния прокурор на Република България, ВКС, ВАС, КНСБ, КТ "Подкрепа" и парламентарните групи в 38-то Народно събрание.

ПРИЛАГАМ: 1. Стенографски протокол № 142 от 10.06.1998 г.

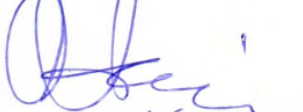
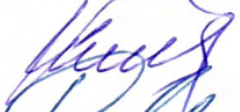
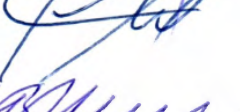

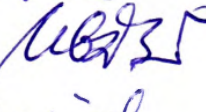
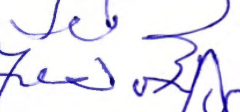

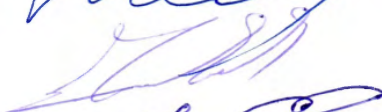
2. Проекта за Решение, заедно с конвенциите.

21.06.1998 г.

С УВАЖЕНИЕ,

1. Любен Корнезов -
2. Любомир Павелев -
3. Георги Бозрачнов -
4. Стефан Стефанов -
5. Златко Златков -
6. Янър В. Мутафчиев -

- 7. Иван Иванов Станков
- 8. Иван Иванов Иванов
- 9. Иван Иванов Иванов
- 10. Иван Иванов Иванов
- 11. Любомир Петров Петров
- 12. Драга Цветанова Цветанова
- 13. Анастас Цветанов Цветанов
- 14. Анастас Цветанов Цветанов
- 15. Иван Иванов Иванов
- 16. Иван Иванов Иванов
- 17. Иван Иванов Иванов
- 18. Иван Иванов Иванов
- 19. Иван Иванов Иванов
- 20. Иван Иванов Иванов
- 21. Иван Иванов Иванов
- 22. Иван Иванов Иванов
- 23. Иван Иванов Иванов
- 24. Иван Иванов Иванов
- 25. Иван Иванов Иванов
- 26. Иван Иванов Иванов
- 27. Иван Иванов Иванов
- 28. Иван Иванов Иванов
- 29. Иван Иванов Иванов
- 30. Иван Иванов Иванов
- 31. Иван Иванов Иванов
- 32. Иван Иванов Иванов
- 33. Иван Иванов Иванов
- 34. Иван Иванов Иванов
- 35. Иван Иванов Иванов

- 36. Антон Чайковский.
- 37. Андрей Дежнев
- 38. Ручей Токоров
- 39. Степан Бейшенужиев
- 40. Стефан Шинь
- 41. Иван Зонзов
- 42. Михаил Райков
- 43. Гюльям Ходрев
- 44. Антон Токоров
- 45. Алексей Байтаеви
- 46. Сергей Макаревич
- 47. Ручей Обгаров
- 48. Тодор Шахов Костафов